

ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΜΗΝΙΑ

ΩΡΓΑΝΟΝ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

ΕΤΟΣ Δ'

ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛ

ΛΟΓΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΡΙΘ. 37 — ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1907

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Ἄνθρωπε, ποῦ λυπᾶσαι
Κί' ἀκοῦς μέσα στὰ στήθη σου
Μεγάλη συφορὰ,
Γιατί δὲν τὸ θυμᾶσαι
Πῶς λίγο κρασί πίνοντας
Παύουνε τὰ δεινά;

Ἀδέλφια, ἀναισθησία
Γιατί τώρα νὰ φθείρουμε
Τῇ δύστυχῃ ζωῇ;
Ἐκεῖος ἔχει εὐφυνία
Ποῦ ἀδιάκοπα στὰ βάσανα
Τοῦ κόσμου ἀδιαφορεῖ.

Γεμῖστε τὸ ποιῆρι
Νὰ κάμουμε μιὰ πρόποσι
Εἰς τὴν ἀναισθησίᾳ
Ποῦ τὴν καρδιά δὲ φθείρει
Καὶ σύντροφο ἔχει ἀχώριστο
Τὴν ποθητὴ χαρά.

Στῆς κόρης τὴν ἀγκάλῃ
Γεμάτοι πόθο ἄς τρέχουμε
Δίχως μιὰ σκέψι ἀγνή.
Τὸ στήθος της ἄς πάλλῃ
Κ' ἔμεῖς γυρμένοι ἄς στέκουμε
Μὲ τὴν καρδιά νεκρή.

Τί θέλει αὐτὴ ἡ καρδιά!
Τί νᾶνε αὐτὰ τὰ ὀνόματα
Πατρίδα καὶ ἀρετή!
Τί τρομερὴ βλακία,
Τί στοχασμούς παράλογους
Εἶχαν οἱ παλαιοί!

Γιατὶ νὰ λυπηθοῦμε
Ἄν κεῖνο πῶνομάζουμε
Πατέρα μὲ ντροπὴ
Στοὺς δρόμους τὸν ἰδοῦμε
Κουρελιασμένο, ὀλόγυρτο
Βοήθεια νὰ ζητῇ;

Γιατὶ νὰ μᾶς δακρύσῃ
Τὸ βλέμμα τὸ περήφανο
Ἐκείνη τῇ στιγμῇ;
Κι' ἂν τύχῃ καὶ μιλήσῃ
Καὶ λάβῃ τὴν αὐθάδεια
Μιὰ λέξι νὰ μᾶς πῇ;

Ἄς τρέξουμε σιμά του
Νὰ σφίξουμε στὰ δάχτυλα
Τὰ κάτασπρα μαλλιά,
Τὰ χέρια τὰ δικά του
Πόσες φορές τὴ ράχη μας
Μᾶς χτύπησαν σκληρά!

Κ' ἐλάτε ἐδῶ σιμά μου
Νὰ σᾶς φιλήσω δλόχαρος
Τὸ μέτωπο γλυκά.
Ὡ εὐγέ σας παιδιά μου
Εὐγε ποῦ συμφωνήσατε
Μ' ἐμένα μιὰ φορὰ!

Τὴ μάνα μας ἂν δοῦμε
Χλωμὴ χλωμὴ κι' δλότρεμη
Βοήθεια νὰ ζητῇ...
Γεμίσετε νὰ πιοῦμε...
Γελάστε πῶς ἐδάκρυσα
Ἄφ' τὸ πολὺ κρασί...

Γεμῶστε τὸ ποτήρι
Νὰ κάμουμε μιὰ πρόποσι
Εἰς τὴν ἀναισθησίᾳ
καρδιά δὲ θείρει
τροφοῦ ἔχει ἀπὸ πρῶτο
θητὴ χαρά,

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

